

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 11 • 24 - 30 august 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Tichia județeană de mărgăritar

CLAUDIU BRAN

Toată lumea pare să se mire, în ultimele zile, de Documentul de Poziție produs de către Uniunea Națională a Consiliilor Județene din România. Cel puțin lumea de la conducerea partidelor aflate la guvernare. Emil Boc a și anunțat imediat că membrii PD-ului care au semnat acest document își vor lua șuturi în dos. Pe de altă parte, de vreme ce deputații și senatorii se împrietenesc subit și cad de urgență de acord, fie că sunt în Opoziție fie la Putere, doar atunci când se dezbate mărirea salariilor proprii, este normal ca și politicienii județeni să nu fie de acord cu posibilitatea de a fi schimbați din funcții. C'ășa-i la noi. Să nu uităm că funcția de președinte al unui Consiliu Județean nu este una oarecare. Un astfel de rang aduce putere și bani. Să nu uităm de un Mischie, un Oprișan, un Bebe Ivanovici și exemplele pot continua. Să nu uităm că județele conduse de baronii locali au adus cele mai multe voturi și cei mai mulți bani partidului iubit, atunci când a fost nevoie. Am văzut în aceste zile tot soiul de dispute politice și mai ales politicianiste, în care se făceau referiri, din zece în zece secunde, la Constituție, stat de drept și bun-simț. Domnii președinți s-au arătat chiar dispuși să fie de acord cu toate propunerile de modificare a legii, cu condiția ca această lege să intre în vigoare abia din 2008. Adică să fie schimbare, dar să nu se modifice nimic. Măcar până ne terminăm noi mandatul și treburile pe care abia le-am pus pe picioare. După aceea, Dumnezeu cu mila. În schimb, așa cum vă povesteam, s-a căzut de acord, aproape în unanimitate, pe un alt subiect. Președinții vor înapoi pașapoartele diplomatice. Mai un schimb de experiență cu „județele“ celor mai exotice țări de pe glob, mai un concediu cu familia în condiții mai speciale, ba mai știu eu ce. E clar, asta chiar este o problemă. Acesta este motivul pentru care lucrurile merg, în teritoriu, în halul asta: președinții Consiliilor Județene nu mai au pașapoarte diplomatice. Supușii domniilor lor ar spune ceva despre o țară care arde și niște babe care se piaptână sau despre ceva tichii de mărgăritar. Dar cine stă să-i asculte?

⇒ **SUB LUPĂ** | Alegeri anticipate
cel târziu în iarna acestui an.....2

⇒ **ANCHETĂ** | Porsche Romania
contestată de proprii clienți.....4

⇒ **DOSAR** | Salvați Vama Veche... de
mizerie, corupție și ilegalități.....9

⇒ **FLAGRANT** | Edilii orașului Corabia
au tocat fondurile PHARE.....10

Spălare de bani

Zeci de milioane de dolari camuflați în
afaceri cu armatele lumii.

pagina 3

Paradisurile fiscale ascund trafic cu armament

TOP SECRET | pag. 6-7

Agentii noștri
ilegali –
adevărații 007

DEZVĂLUIRI | pag. 5

Awdi atacă
Serviciul Român
de Informații

sub lupă

Vom avea alegeri anticipate cel târziu în iarna acestui an

trat în toate amănuntele și nu s-a văzut esențialul.

Mică radiografie

Guvernul alături de care Băsescu trebuie să conducă România nu este rezultatul nominalizării din rândul unui partid sau al unei coaliții care să fi câștigat alegerile parlamentare. Coaliția DA a pierdut alegerile în favoarea PSD, iar actualul guvern s-a născut ca urmare a presiunii exercitate de președintele Băsescu asupra Partidului Conservator și UDMR, foste aliate ale PSD. Cele două partide au acceptat pe ultima sută de metri să formeze o coaliție de guvernare cu alianța DA, dar în condiții suficient de echivoce pentru a nu asigura o administrație stabilă și eficientă.

Președintele Băsescu în persoană a calificat alianța cu Partidul Conservator drept „o soluție imorală”. Deși se insistă asupra instabilității parlamentare, de unde și dorința președintelui și a alianței DA de a-i schimba pe președinții celor două Camere, pericolul ineficienței cabinetului Tăriceanu nu vine dinspre legislativ. Nici Văcăroiu, nici Năstase nu au dat dovadă până în prezent de dorința de a bloca inițiativele executivului.

Ultima sută de metri

Guvernul Tăriceanu mai poate supraviețui până în octombrie sau noiembrie, când consecințele raportului de țară al Uniunii Europene se vor repercuta la nivelul cabinetului. În plus, cel puțin în ultimul timp, premierul Tăriceanu pare a face jocuri paralele sau chiar contrare celor ale președintelui Băsescu, deși declarativ alianța DA continuă să guverneze.

Întrucât declanșarea procedurilor pentru alegeri anticipate este greoaie, probabil că președintele Băsescu va folosi singura armă pe care o are la îndemână și pe care PD-ul a mai folosit-o în perioada guvernării Ciorbea, când și-a retras miniștrii din cabinet, provocând o criză care a dus la demisia premierului.

Păstrând proporțiile, situația este relativ asemănătoare. Alegerile anticipate, în iarna acestui an sau cel târziu la începutul anului viitor, vor prinde PSD-ul suficient de nepregătit pentru a fi învins. Pot interveni variabile, cum ar fi demararea procesului de fuziune între PD și PNL, dar alegerile anticipate sunt un lucru sigur.

DEPARTAMENTUL
ANALIZĂ

S.C. BLACK STARS

Măcelărie arăbească

Produce proaspete din vită, oaie, pui

CALEA MOȘILOR NR. 294
TEL.: 621.69.22

În ultimul timp se constată o înmulțire a atacurilor împotriva președintelui Băsescu. Dacă aceste atacuri ar veni doar din partea opoziției, fenomenul s-ar înscrie în grila jocului politic. Observăm însă că nu puține dintre atacuri, inclusiv cele prin ricoșeu, vin din partea unor până mai ieri aliați ai domnului Băsescu.

Amenințare din mediul presei

Scena politică românească, bântuită oricum de nervozitate, s-a inflammat după ce președintele a acuzat, fără să nominalizeze, pe unii membri ai guvernului că sunt în atenția

unor grupuri de interese și că un ziarist prieten al unui om de afaceri, el însuși om de afaceri, l-ar fi amenințat telefonic afirmând că îl distruge prin intermediul jurnalelor pe care le controlează. Înțelegem că ziaristul, nici el nominalizat, era în relații excelente cu Băsescu, iar nervozitatea acestuia ar fi fost determinată de obstința președintelui de a declanșa într-un fel sau altul alegeri anticipate. Asupra subiectului alegerilor anticipate s-au făcut atâtea speculații, încât cu greu s-ar mai putea găsi elemente care să nu fi fost abordate de analiștii politici. S-a spus totul, s-a în-

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.819.229
alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SC PRODIMPX SRL

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:
Iulia Gorzo, Paul Cernea, Ștefan Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru, Dorel Moldovan, Kopitany Petriko, Ștefan Teriș, Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

investigații

Spălare de bani: Ionel Ruse și zeci de milioane de dolari

Afacerile cu armament se camuflează sub diferite titulaturi

În urmă cu câteva săptămâni, un document interesant a fost remis publicației noastre de un anonim. Este vorba despre un „Raport de expertiză” din 28 martie 2000 privind reorganizarea și lichidarea judiciară a băncii Credit-Bank.

32.000.000 de dolari din cer

Din acest raport rezultă că la data de 01.01.1995 contul SC Arbitri SRL a fost suplimentat cu suma de 32.000.000 de dolari SUA, plată conform contractului extern nr. MOD/CPD/3614/88, efectuată de Ministerul Apărării Naționale a Nigeriei.

La mijlocul anilor '90, SC Arbitri avea sediul pe Strada Belizarie nr. 3, bl. 21/6, sc. A, sector 1 București.

De ce am făcut această mențiune? Pentru că la mîntea noastră e greu de înțeles și mai ales de acceptat cum o societate comercială cu sediul într-un modest apartament face afaceri cu Ministerul Apărării al Nigeriei și câștigă la nivelul lui 1995 suma de 32.000.000 de dolari SUA.

Nigeria, țara afacerilor cu armament

Nigeria a fost renumită pentru achizițiile de armament „acoperite”. Pe scurt, se face un contract de cumpărare de armament sau tehnică militară, având ca destinație finală Nigeria, după care marfa este revândută fie unei țări aflate sub embargo, fie unor organizații nedefinite care pot aparține unor formațiuni teroriste. Declanșând o investigație, am intrat în posesia unui alt document, adresat de către SC Arbitri unui director general din Ministerul Apărării al

Nigeriei, în care se face referire la scrisoarea MOD/CPD/002 din 17 februarie 1992, prin care firma menționată urma să primească suma de 32.000.000 de dolari pentru exportul a 65 de microcomputere și 50 de computere digitale. Să ne oprim puțin asupra acestui episod. Suntem în februarie 1992, în plină criză politică. Guvernul Stoiljan menținea cu greu un echilibru social fragil, după debarcarea prin forță a cabinetului român în septembrie 1991. Nu se vorbea sau se vorbea prea puțin de economie de piață, de concurență, de inves-

mentele pe care le avem la îndemână, pregăteau marile turnuri, care vor duce la apariția multimilionarilor în dolari ai anilor 2000.

Să revenim la subiect. De unde avea o firmă de apartament în 1992, 115 computere ultraperformante pe care să le vândă și să le instaleze în Nigeria, în folosul armatei din această țară? Cu ce se ocupa în 1992 Serviciul Român de In-

deschis la Credit-Bank suma de 32.000.000 de milioane de dolari SUA.

La data de 27.11.2003 SC Arbitri Prod Com SRL cesionează patrimoniul societății SC Geneza Group SRL. La data de 04.12.2003 SC Geneza Group SRL vinde creanțele SC Regtown Investment LTD.

La aceeași dată se emit următoarele bilete la ordin:

formații? Să lăsam întrebările și să trecem la obiectul tranzacției. Banii, unde sunt banii? Au

- BO nr. 010/2 - valoare 4 milioane dolari SUA.
- BO nr. 010/2 - valoare 4 milioane dolari SUA.
- BO nr. 011/2 - valoare 4 milioane dolari SUA.
- BO nr. 012/2 - valoare 4 milioane dolari SUA.

La aceeași dată se emite și factura proformă nr. 21/04/12/2003 în valoare de 16 milioane de lei.

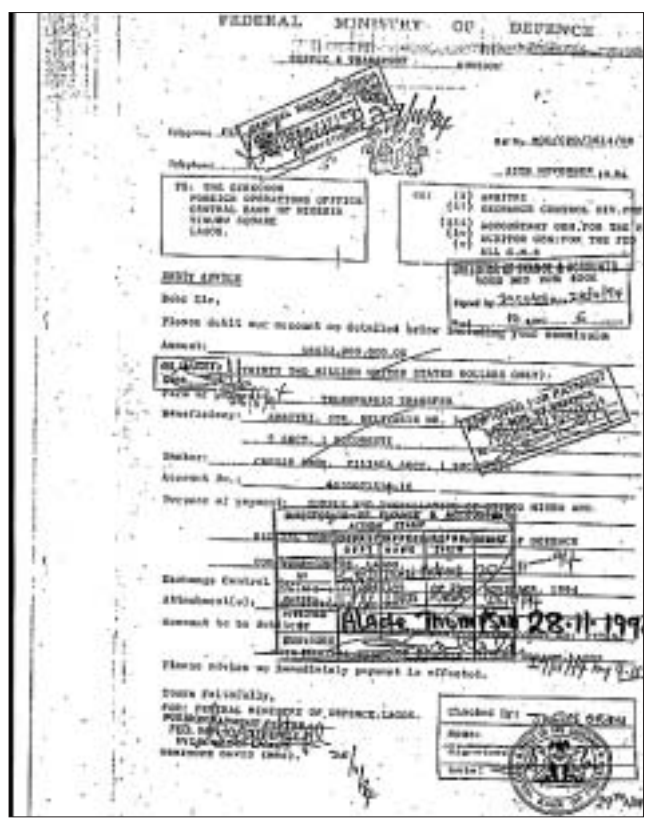
Nume concrete

Am făcut rost, pe căi doar de noi știute, de certificatul de înmatriculare al societății Regtown Investment LTD. Firește că este o firmă tip căsuță poștală cu sediul într-un paradis fiscal - Insulele Belize.

În spatele întregii afaceri, o figură cunoscută: Ionel Ruse, omul de afaceri implicat în privatizarea frauduloasă a hotelului București, fiul fostului deputat FSN Cornel Ruse.

Afaceria descrisă mai sus, amplu ilustrată documentar, este o operațiune tipică de spălare de bani și, ca să fim în ton cu moda, descrierea unui grup de interese care a infestat mediul de afaceri și pe cel politic din România.

GEORGE DORŢI
Din facsimilele prezentate în această pagină suntem convingiți că un ochi avizat va înțelege ușor ce se poate ascunde în spatele unei „banale” afaceri cu computere. Dede-subturile sunt mai mult decât evidente.

Porsche Romania, contestată de proprii clienți (II)

La 18 septembrie 2002, Yoav Stern cumpăra de la SC Porsche Romania SRL un autoturism marca Porsche Carrera 911 Turbo, care avea să fie înmatriculat sub numărul B-01-ZSO. După mai puțin de un an, la data de 1 august 2003, autoturismul a fost vândut lui Marin Alexandru Radu, care este actualul proprietar al mașinii. Garanția acordată pentru autoturism a fost de 24 de luni, fără limită de kilometri. Aceasta însemna că garanția avea să ia sfârșit la 18 septembrie 2004. Mașina a început „să facă figuri” în luna august a anului 2004, astfel că proprietarul a fost nevoit să meargă cu ea la service, pentru constatarea și remedierea defecțiunilor. Acest lucru s-a întâmplat la data de 9 septembrie 2004. Mecanicii au descoperit o serie de defecțiuni, dintre care cea mai gravă se referea la un zgomot anormal, o bătaie la motor, aspect ce se cerea identificat de urgență. Trebuie amintit că autoturismul avea la bord, atenție, doar 26.000 de kilometri!

Începe calvarul

Proprietarul a întrebat dacă motorul poate fi reparat în România, în caz contrar arătându-se dispus să ducă autoturismul în Germania, mai ales că ajungea în această țară destul de des, cu afaceri. Răspunsul primit a fost clar: mașina se

poate repara în țara noastră. Zis și făcut. S-a demontat motorul, s-au descoperit cauzele și a fost făcută o comandă de piese în Germania. Între timp, proprietarul a fost surprins să constate modul în care părțile componente și subansamblele erau păstrate în cutii de carton. După ce comanda s-a făcut, într-un târziu, au sosit și piesele de schimb. Stupoare: piesele comandate nu se potriveau. Întreaga procedură a fost reluată. După ce au sosit, în sfârșit, și piesele potrivite, mecanicii au constatat că nu au sculele necesare să le monteze. S-a făcut o nouă comandă la producător, de data aceasta pentru scule. Au sosit și sculele. S-a descoperit că mai este nevoie de anumite garnituri, așa că a urmat o nouă comandă.

Fabia contra Porsche, vârf de gamă

Pentru că reparația dura la nesfârșit, iar proprietarul investise în mașină aproape 150.000 de euro și nu putea să accepte să o țină în service, a cerut ca autoturismul să fie transportat în Germania pentru reparații, oferindu-se chiar să plătească o parte din cheltuielile legate de transport. A doua variantă era ca Porsche România să respecte tradiția importatorilor de limuzine de lux și să-i pună la dispoziție, pe perioada reparației, un alt autoturism cu care să se

deplaseze. Oferta primită de la Porsche Romania a fost de mare excepție: în locul unui Porsche Carrera 911 Turbo, care era vârful de gamă al producătorului la momentul achiziționării sale, proprietarul primea o Skoda Fabia. Dar nu degeaba. Trebuia să plătească suma de 50 de euro pe zi, un preț practicat și de firmele de închirieri.

Concilierea directă

Avocații lui Marin Alexandru Radu au solicitat societății comerciale Porsche Romania o

conciliere directă. Aceasta a avut loc, dar rezultatele au fost nule. Reprezentanții firmei au solicitat o copie a carnetului service pentru a se stabili dacă reviziile tehnice periodice au fost corect efectuate, precum și o expertiză tehnică independentă care să stabilească dacă a existat vreă culpă în exploatare, urmând ca avocații proprietarului să pună la dispoziția societății un exemplar al constatării prin care un expert angajat stabilea că la data de 19 noiembrie 2004 autoturismul se afla în

service, iar reparația nu era finalizată. Toate aceste cereri au fost îndeplinite. Urma ca Porsche Romania să vină cu propuneri concrete de efectuare a expertizei independente. Acest lucru, însă, nu s-a întâmplat nici până astăzi.

Înlocuirea autoturismului

Legea prevede ca un produs de folosință îndelungată să fie înlocuit în momentul în care perioada de nefuncționare din cauza deficiențelor apărute de-

pășește 10% din perioada de garanție. Cum perioada de garanție a autoturismului a fost de 24 de luni, rezultă că perioada de 10% reprezintă 2,4 luni. Mașina a intrat în service începând cu data de 9 septembrie, ceea ce înseamnă că reparația trebuia să fie gata cel mai târziu la 22 noiembrie 2004. Data care apare ca zi de finalizare a lucrării este de 6 decembrie 2004, conform procesului-verbal de conciliere directă. Mai mult decât atât, proprietarul susține că nici până astăzi nu a primit de la Porsche Romania vreo înștiințare oficială că reparația a fost finalizată și se poate ridica mașina. Oricum, Marin Alexandru Radu nici nu o mai vrea înapoi. Motivul este simplu: nu mai are încredere, pentru că a văzut în ce condiții a fost demontat motorul, a văzut cum comenzile de piese s-au greșit, că sculele necesare nu existau și nu crede că, ținând cont de toate acestea, rezultatul poate fi absolut sigur. Să nu uităm că vorbim despre o adevărată uzină, sub capota căreia se găsesc 450 de cai-putere și că mașina este folosită mai ales pentru deplasări în străinătate, unde vitezele cu care se circulă sunt amețitoare. „E de ajuns ca un reper sau un șurub să nu fie bine montat, pentru ca la 300 de km/h să mă fac praf și pulbere”, ne-a declarat proprietarul uneia dintre cele mai scumpe și mai exotice mașini din România. În aceste condiții, Marin Alexandru Radu vrea doar să se aplice legea și să-i fie înlocuit bolidul cu unul sigur.

CLAUDIU DRĂN

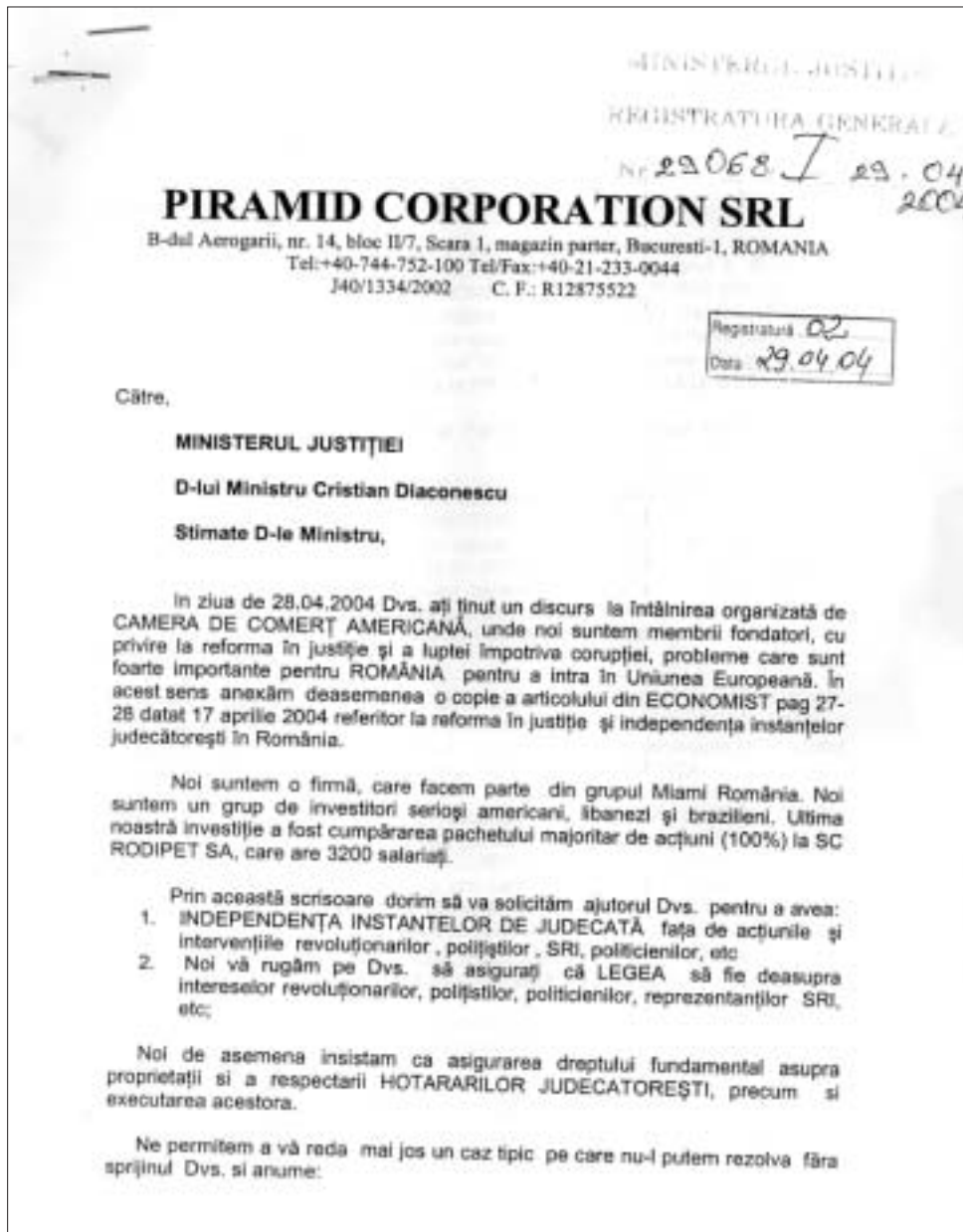

dezbături

Un om de afaceri arab amenință reprezentanții instituțiilor statului român

Hassan Awdi atacă SRI

Dacă am dezvălui că există oameni de afaceri străini, sperăm puțini la număr, care se adresează unor înalte instanțe ale statului român pentru rezolvarea unor litigii, promițând în cazul unui aviz favorabil că vom fi primiți în Uniunea Europeană, probabil ați considera

că facem o glumă nu tocmai reușită.

Din păcate, tocmai astăzi nu avem simțul umorului. Trebuie să recunoaștem că în pofunda existenței unor oameni de afaceri serioși, care s-au integrat în România, anumiți așaziși investitori fie sar peste cal,

fie au pierdut complet simțul realității.

Cu cântec înainte, în ajutorul legii

Ne referim la Hassan Awdi, patronul Rodipet, al Mesageriei CFR și, împreună cu familia sa, a încă 74 de firme.

La ce ne referim? La un memoriu adresat de Hassan Awdi, în calitate de director al SC Pyramid Corporation SRL, fostului ministru al Justiției, Cristian Diaconescu. Preambulul memoriului este de comă: Awdi îl anunță pe fostul ministru al Justiției că a audiat discursul ținut de acesta pe data de 28.04.2004, la întâlnirea organizată de Camera de Comerț Americană, cu privire la reforma din justiție și a luptei împotriva corupției. După ce îl înștiințează pe fostul ministru că face parte din grupul Miami România și că reprezintă un grup de investitori serioși americani, libanezi, brazilieni, îi cere să asigure ca legea să fie deasupra intereselor revoluționarilor, politicienilor, reprezentanților SRI etc.

Awdi ne bagă în UE

Înțelegem că afacerile domnului Awdi sunt serios perturbate de intervenția Serviciului Român de Informații. Ciudat mod de abordare al unui ministru de către un om de afaceri american de origine libaneză, implicat într-o groază de procese civile și penale. Este de datoria celor din SRI să se autosesizeze împotriva lui Awdi, pentru denunț calomnios. După ce îl denunță pe directorul Uzinelor Chimice Române, Niță Marin, că ar fi fraudat legea, îi promite ministrului Justiției că mai poate da în gât 3-4 cazuri de corupție din Poliție și Justiție. După această interesantă ofertă, persecutatul de către SRI, Hassan Awdi, încheie apoteotic: „Actiunea va satisface și rezolva

problemele principale pentru asigurarea intrării României în Uniunea Europeană“.

Hassan și legea

Se aude, domnilor? Ori îi satisfaceți lui Awdi orice rahat de litigiu, ori adio UE. Să învățăm de la Awdi să respectăm legea. Este suficient să privim contractele pe care le are cu salariații de la Mesageria CFR, să luăm act de faptul că le interzice dreptul la acțiuni de protest sindical și suntem lămurii asupra modului în care Awdi respectă Constituția României.

GEORGE DORIN

P.S. Numărul viitor vom dezvălui numele fostei oficialități din Ministerul Justiției, actualmente avocat, supranumit „tatăl arabilor“, pe care se bazează Hassan Awdi.

top secret

Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (VII)

Copilăria noastră rămâne copilărie, indiferent de basmul în care o citim sau o trăim, indiferent de meridianul sau paralela pe care ne naștem, indiferent de epoca pe care o trăim și mai ales de personajele care apar în basm ca eroi pozitivi sau negativi.

O nouă viață

Pentru ofițerul instructor, cunoașterea copilăriei reale a viitorului ilegal însemna foarte mult. Pentru el, dar mai ales pentru noua identitate cu care pleca ilegalul în misiune, copilăria era oglinda reală pe care ulterior se lipeau clișeele unei povești imaginare, dar foarte structurate istoric și logic, se „șlefuiuau“ și se retușau în alte culori și alte nuanțe, apoi se realiza un alt clișeu, după care se scoteau fotografiile care compuneau un nou album al unei noi vieți, în costumul căreia ilegalul trebuia să intre ca într-o mânășă, o mânășă pe care trebuia să o poarte ulterior toată viața lui de spion perfect acoperit. Este foarte greu de definit limita până la care înțelegem toți vârsta copilăriei. Inocența și naivitatea, puterea și dorința de a visa mereu cu ochii deschiși, de a face bine și de a lupta cu zmeii sau orice ființă care se opune binelui sunt

doar câteva caracteristici care definesc acea vârstă la care, sau care, majoritatea dintre noi afirmăm, de cele mai multe ori subiectivi, că am trecut de această perioadă de basm a vieții fiecăruia dintre noi. După ce facem primii pași și învățăm primele cuvinte, cele mai frumoase din vocabularul uman – mamă și tată –, ieșim apoi în mediul social și întâpărim în memoria naivității și sincerității primii copii de vârsta noastră din vecini, apoi părinții lor, rudele lor și pe ceilalți vecini, învățăm treptat casele din jurul și vecinătatea noastră, străzile, copacii, locul cel mai plăcut de joacă, parcul, drumul spre grădiniță, apoi spre școală, spre magazinul de jucării, spre cinematograful, cismărie, băcănie, aprozar, piață.

Copilăria reală

Toate amănuntele erau definitorii, căci constituiau în totalitatea lor „filmul real“ al „copilăriei reale“ a viitorului ilegal. Din acest „mediu real“, din studierea și cunoașterea lui în cele mai mici elemente și amănunte, ofițerul instructor își alegea punctele de sprijin cele mai esențiale pentru viitoarea legendă biografică a noii vieți a ilegalului. El trebuia să știe cine i-au fost vecinii cei mai apropi-

ați, mai ales cei de vârstă apropiată, cu toate datele de identificare și fizionomiile lor, unde locuiau, cum arătau locuințele în care își duceau viața, curțile acestora, copacii, modul de viață, ocupația, starea materială, viciile, pregătirea școlară, prietenii mai apropiați, religia și preocupările religioase, precum și unele întâmplări mai deosebite din viața acestora. Urma apoi o altă fază din ciclul vieții reale a ilegalului: colegii din școala primară, liceu și facultate, profesorii, cum arătau, vârsta, domiciliul, pasiuni și defecte fizice, prietenii, alte legături, întâmplări comune din viață, legăturile sentimentale ale viitorului ilegal și ale colegilor. Verificările acestora erau cu atât mai complexe și mai interesante cu cât ele vizau o vârstă sau o perioadă mai înaintată din viața viitorului ilegal. Această fază din viața ilegalului era cea mai importantă. Colegii și profesorii din școala elementară, din liceu și din facultate, erau de fapt acele ființe cu care ilegalul își petrecuse cei mai frumoși ani ai vieții și tinereții lui reale. De anii petrecuți în școala primară, în liceu și facultate, se legau cea mai mare parte a amintirilor trăite efectiv de ilegal. În această zonă autobiografică și afectivă

top secret

a vieții lui se ancorau toate trăirile care-i conturau tinerețea și legăturile care-l puteau ajuta sau care puteau, dintr-o simplă întâmplare negativă, să-i distrugă viața de ilegal, într-un loc sau un moment nedorit. Această neșansă putea să apară oricând cu condiția ca ofițerul instructor să nu fi verificat în cele mai mici amănunte tot tabloul vieții de adolescent sau al perioadei de studenție, de maturitate psihică și afectivă. Cea mai mică eroare în verificările care se făceau, precum și în aprecierea acestora puteau fi oricând pietre de moară în viața ilegalului lansat deja în misiune sau chiar în perioada de pregătire. Viața noastră ne joacă multe feste, prin întâmplările nedorite cu care destinul ne intersectează uneori în momente sau locuri pe care ori nu le dorim ori nu le putem prevedea, chiar dacă șansele sunt minime, dar nu imposibile.

Anticiparea viitorului

Se spune, de obicei, că nimic nu este întâmplător, dar la fel de bine putem spune că este la fel de adevărată și posibilă și viceversa. Orice întâmplare, sau doar majoritatea lor, poate fi previzibilă dacă analizezi din timp toate variantele traseului pe care ea urmează să se desfășoare și să-și realizeze finalitatea. Este o filozofie simplă, dar aplicabilă iar ofițerul instructor o cunoaștea și făcea tot posibilul să o aplice, conștient fiind că toate consecințele care puteau să apară erau fatidice, atât pentru el cât mai ales pentru ilegal. Pentru ilegal, sarcina cunoașterii foștilor colegi și colege, profesori și profesoare, vecini sau prieteni din copilărie era ceva mai simplă. El trebuia să și-i amintească fizic, cu toate modificările care puteau să apară în fizionomia acestora, trebuia să cunoască suficiente date despre ei, legate de intensitatea relațiilor pe care le avusesse cu fiecare în parte, pe perioade de conviețuire din copilărie, școală primară, liceu sau facultate, întâmplări comune, aventuri de prietenie sau sentimentale, întâlniri în diverse împrejurări și evenimente comune, aniversări, bătălii, șuete, din trecut și prezent.

Pentru ofițerul instructor lucrurile se complicau însă enorm. El trebuia să cunoască nu doar trecutul relațiilor, prietenilor și rudelor ilegalului. Ar fi fost simplu, iar tot ce era simplu nu-l încânta. Ofițerul instructor cunoștea o regulă profesională care pentru el era literă de lege: trebuia să verifice nu doar trecutul și prezentul dar trebuia să anticipateze și viitorul. Pentru el, și indirect pentru viitorul ilegal, anticiparea viitorului constituia garanția succesului misiunii. El trebuia să cunoască despre fiecare toate le-

găturile cu ceilalți străini, fie ele de interes profesional, material, sentimental sau de rudenie, intențiile acestora de a părăsi țara și mai ales spațiul în care intenționau să o facă. Trebuia să cunoască profesia, locul de muncă, conexiunile și perspectivele profesionale ale acestora pe spațiile de interes operativ ale Centralei de spionaj, de prezent sau de perspectivă, legăturile cu cetățeni străini din aceste spații, corespondența cu aceștia, relațiile de prietenie sau de natură sentimentală dintre ei, gradul de rudenie, vizitele comune.

Întâlniri periculoase

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă una dintre persoanele care îl cunoșteau pe situația reală pe viitorul ilegal ar fi plecat în spațiul în care acesta urma să fie „plantat”? Ilegalul apărea, în mod normal, sub o identitate falsă, un oarecare cetățean, român sau de altă naționalitate, imigrant, stabilit în spațiul „x”. Vechea sa relație, prieten, rudă, coleg de liceu sau facultate, vecin, se afla, întâmplător, în același spațiu, la un prieten, o rudă, o firmă, în excursie, în delegație sau sub orice formă.

Să admitem că traiectoria celor două destine îi punea „întâmplător” în situația de a se vedea fizic, de a se întâlni la mii de kilometri de țară, de a se recunoaște. În asemenea situații oamenii simt nevoia de a se saluta, de a-și manifesta bucuria unei revederi, de a-și strânge mâinile, de a schimba impresii

și de a-și împărtăși bucuria a două ființe care nu sunt străine de un trecut de care-i leagă amintiri, sentimente sau decepții comune pe meleaguri străine, la mii sau zeci de mii de kilometri de locurile natale. Ce-ar însemna într-o asemenea situație deosebit de delicată pentru cele două persoane și care ar trebui să fie comportamentul ilegalului, aflat într-o împrejurare periculoasă pentru el, ca spion acoperit, de o identitate falsă, pentru misiunea sa bazată pe un complex de combinații menite să-i asigure o protecție de aproape 100%? Iată însă că un singur grăunte de nisip poate distruge într-un moment al neșansei vieții un întreg angrenaj gândit până la cele mai mici amănunte, dar care nu poate fi considerat niciodată perfect și invulnerabil.

Dușul cel mai rece

Cel care îl recunoaște pe ilegal se va îndrepta, bineînțeles, spre el, pentru a-l saluta și a-și manifesta bucuria revederii într-un asemenea loc și la o distanță atât de mare de țară. I se va adresa cu numele sub care îl cunoaște, îl va întreba ce face și cum a ajuns acolo. Ilegalul va fi pus într-o situație dificilă, dar nu imposibil de rezolvat. Va fi momentul în care actorul rolului pe care îl joacă să-și manifeste talentul nativ sau cel dobândit în timpul pregătirii din țară, în timpul numeroaselor exerciții repetate pe această temă cu ofițerul instructor. Ilegalul va trebui să joace fortuit ro-

lul unei alte identități așa cum o făcuse în lagăr cu organele de contrainformații sau cu oricare altă persoană pe care o cunoscuse cu aceste date noi ale identității sale. Cel pe care îl întâlnea acum pur și simplu întâmplător trebuia convins că face o confuzie fizică, că s-a întâlnit cu o persoană care seamăna per-

fect cu o amintire din copilărie, din școala elementară, liceu, facultate sau de la locul de muncă, dar care în realitate era doar o sosie. Pentru ilegal era cel mai rece duș din noua sa postură căci cel cu care se întâlnea putea să-i fie nu doar o cunoștință de ocazie cu care petrecuse un scurt timp din viața

sa reală. Acesta îi putea fi o rudă sau chiar cel mai bun prieten. Pericolul era însă același, cu același efect pentru cariera sa de ilegal și pentru toate eforturile pe care le făcuse să ajungă acolo.

(va urma)

SORIN V.
TEODORESCU

spionaj

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (IV)

M-am trezit din dulcea visare din trecutul pregătirii lui A007 când stewardesa anunța toți pasagerii că avionul urmează să aterizeze și eram obligați să ne punem centurile.

După câteva minute avionul ateriza lin pe una dintre pistele unuia dintre aeroporturile cele mai mari din lume, o aterizare lentă și ușoară caracteristică piloților români, recunoscuți pentru profesionalismul și priceperea lor pretutindeni.

Prea ușor...

Controlul vamal și celelalte formalități au durat puțin, fără nici un fel de incidente, deși, ca diplomat român, mă așteptam la unele mici „neînțelegeri” ca de obicei în ultimul timp. Ușurința și politețea deosebită a funcționarilor din aeroport m-a pus cătuși de puțin pe gânduri și m-a determinat să fiu și mai vigilent în toate măsurile pe care urma să le iau în misiunea cu care sosisem în acest spațiu. Trecusem de nenumărate ori printr-o asemenea situație și știam că de fiecare dată se întâmplă „ceva”, ori cu pașaportul meu ori cu bagajele. De data aceasta totul părea „în regulă”, iar această ușurință aparentă cu care fusesem verificat la intrarea și ieșirea din aeroport mi-a aprins o luminiță, care mă pune pe gânduri. Eram deja în vara lui 1989, situația din țară era așa cum era, imaginea României devenise supărătoare în toată lumea pentru condițiile de viață ale popoului, iar Ceaușescu și toți apropiații săi erau considerați proscrisi pe tot mapamondul, mai ales în acest spațiu, în plin capitalism și la un nivel de superdezvoltare. Se înțelege de la sine că eu, ca diplomat român, aveam același statut de antisimpatie, atât din partea autorităților cât și a popoului respectiv. Pentru un diplomat român verificările la intrarea în țară erau și mai atente, știut fiind că toți eram considerați ofițeri de informații și deci spioni acoperiți legal. În urmă cu o lună, un coleg de breaslă, sosit pe același aeroport întâmpinase unele mici greutăți cu pașaportul diplomatic iar altul cu valiza diplomatică, așa că aveam suficiente motive să fiu mirat de politețea funcționarilor. Când treci prea ușor și fără probleme trebuie să-ți pui întrebări și să fii foarte atent la tot ce făceai după ieșirea din aeroport, pentru că de fapt misiunea ta abia de acolo începea să se desfășoare.

Fără rabat la reguli

Din aeroport am luat un taxi până la cel mai apropiat

hotel, pe care îl cunoșteam de mai mult timp. Era un hotel mai modest, dar situat într-o zonă mai retrasă, care îmi permitea să mă verific mai ușor contrainformativ iar personalul mă cunoștea deja. Întâlnirea cu agentul A007 avea loc abia a doua zi, într-o altă localitate, situație care îmi permitea să-mi iau toate măsurile de siguranță pe care le impuneau regulile în asemenea contact cu un ilegal, într-un spațiu ca cel pe care îl alesese acesta. Cunoșteam foarte bine aceste reguli iar elevul meu și le însușise și el la fel de bine ca și mine. Amândoi știam și cunoșteam toate etapele premergătoare unei întâlniri secrete și căreie etape trebuia să-i acorzi cel mai mare timp de realizare și cea mai mare importanță. Nu era prima dată când ne întâlneam, dar de fiecare dată regulile erau cel puțin aceleași și nu trebuia făcut nici un rabat, mai ales atunci când situația operativă dintr-un spațiu ca acesta era mai dură iar relațiile dintre România și spațiul respectiv erau deja destul de încordate. După ce m-am instalat la hotel, mi-am lăsat în cameră cele câteva lucruri pe care le luasem cu mine și m-am dus să-mi închiriez o mașină. A durat puțin, pentru că cel care închiria mașini era un cetățean de origine română care mă cunoștea deja și nu mi-a mai cerut pașaportul. Formalitățile au fost simple și rapide și poate pentru faptul că

de fiecare dată îi lăsam un bacșiș frumușel, a nu mă uita și a închide ochii din când în când la câte ceva. Am făcut plinul mașinii și am început să mă plimb prin metropola pe care o învățasem destul de bine.

Autoverificarea

Timpul era destul de frumos și-mi permitea să mă autoverific foarte bine pe majoritatea arterelor pe care le străbăteam. Din când în când mă opream la câte un restaurant sau magazin și parcuream și pe jos câteva sute de metri, apoi luam din nou mașina, parcurgând trasee cât mai variate și cu sensuri cât mai bine alese pentru a stabili un eventual filaj din partea organelor de contrainformații locale. M-am verificat câteva ore, apoi am parcat în fața altui hotel aflat la câțiva kilometri de cel unde mă cazasem. Am traversat un parc din apropiere, apoi am luat un taxi până la hotelul meu. Am intrat în cameră și mi-am verificat puțin geanta diplomat, la care aveam suficiente semne de siguranță și control pentru situația în care „cineva” încerca să-i „spargă” cifrul și să-i vadă conținutul. Nu aveam nimic compromițător în ea, dar așa făceam de fiecare dată. O lăsam ca momeală pentru eventuale curioși, așa cum se proceda de obicei în asemenea situații.

După întâmplările la sosirea în aeroport mă așteptau ase-

menea surprize, așa că le întinsesem o mică momeală. Spre surprinderea mea, plăcută de această dată, lucrurile mele din camera de hotel erau neatinsse. Era un semn bun pentru misiunea pe care o aveam de îndeplinit dar era abia un început, așa că nu trebuia să mă îmbăt

cu apă rece. Cunoșteam foarte bine cât de abile erau organele de contrainformații din acest spațiu și nu trebuia să-mi fac iluzii. Până la întâlnirea de a doua zi cu agentul A007 mai era destul timp iar autoverificările mele erau deja la început și, chiar dacă primele rezultate

erau pozitive, ele trebuiau continuate și diversificate. Puteam avea oricând surprize iar surprizele în asemenea situații puteau avea un gust foarte amar și nu mi-l doream.

(continuare în numărul viitor)

SORIN V.
TEODORESCU

dosar

Salvați Vama Veche

... de mizerie, corupție și ilegalități

„Știam că vrem să salvăm Vama Veche, dar nu știam exact de cine. De negri? De blonde? De cine vrem să salvăm Vama?” Așa încep întrebările pe care și le pune Dragoș Mușat, de la Academia Cațavencu, în cadrul unui program, al unei mișcări intitulate de curând „Stufstok 3”. Autorul acestei mișcări îi dă mai mult un caracter ecologic, dar și social, însă realizările ne obligă să mai adăugăm la program îndeosebi curățenia, atât cea din zonă, dar și cea din creierele, sufletele și conștiința noastră, curățenia și mizeria zilnică din profesia unor funcționari publici, fie ei primari, viceprimari, notari, polițiști sau magistrați din zona

de referință. Sugerăm aceste completări la programul „Salvați Vama Veche” pentru că un simplu raid, de câteva zile prin județul Constanța, în zona Limanu, 2 Mai, Vama Veche, a scos la iveală aspecte incredibile în modul în care autoritățile locale aplică legile statului în toate planurile, atât în raporturile cu cetățenii celor trei localități cât și în general, cu investitorii străini, cu turiștii din țară și din străinătate sosiți în vacanță, cu legile financiare, administrative, legile proprietății etc.

Un primar cu pile

Neregulile sunt comune tuturor celor trei localități, pen-

tru că și cei care încalcă legile sunt mereu aceiași funcționari: primarul comunei Limanu, în persoana domnului Urdea Nicolae Iustin, și prietenii săi de gașcă, majoritatea foști primari și consilieri locali sau din alte instituții locale ale statului, protejați de el pe interese materiale comune sau care-l protejează la schimb, după principiul „o mână spală pe alta și amândouă fața”.

Pe plan local, dl Urdea Nicolae se consideră deja un fel de Dumnezeu fără coroană, căci la câtă miere i-a curs prin mână de cinci ani a uns cu ea nu doar toate roțile locale, dar i-a ajuns și pentru cele din județ și chiar până la București, unde

se laudă cu barosani care-l pot ajuta să iasă basma curată din orice situație critică, fie ea și de ordin penal, cu care se pare că s-a confruntat nu de puține ori și se confruntă și în prezent. Și cum să nu fie așa când mierea care-i curge prin mână se topește în razele soarelui din cea mai frumoasă zonă a litoralului: Vama Veche și 2 Mai, două stațiuni care sunt în plină dezvoltare, două oaze care atrag turiști din toată țara și din toată Europa, tineri și vârstnici, care vor să-și petreacă o vacanță de neuitat pe nisipul fierbinte de la cea mai luminoasă poartă turistică a României? Și cine nu și-ar dori aici o bucată de pământ de câteva sute de metri pătrați pe care să-și ridice doar o casă de vacanță pentru el și familia sa, o căsuță cât mai modestă pentru sezonul cald al verii. La câte zeci de mii de hectare sunt în vatra celor două localități, problemele funciare și de vânzarea unor terenuri par foarte simple la prima vedere, nu mai că dl primar a văzut și a simțit dulceața mării și a înțeles că legile statului nu sunt mai presus de calitățile sale de edil și baron local și s-a gândit să le

aplice după bunul plac și după interesele sale personale, materiale și de grup.

„Legea sunt eu. Dumnezeu sunt eu”

Abuzurile și ilegalitățile primarului Urdea Nicolae Iustin au umplut însă prea repede paharul suficient de mare pentru căciula pe care i-au făcut-o cadou alegătorii celor patru localități din județul Constanța, pe care s-a angajat să-i reprezinte, să le conducă destinele pe parcursul celor patru ani electorali, să-i apere de ilegalitățile altora și să le fie exemplu de seriozitate, onestitate, cinste și competență. Aflat la a doua legislatură, primarul Urdea a uitat foarte repede de unde a plecat, de promisiunile electorale, de starea materială pe care o avea când a ocupat fotoliul de primar și mai ales de barierele legii, pe care a jurat că o va respecta mai presus de orice. „Legea sunt eu. Dumnezeu sunt eu”, afirmă față de toți cei care îl cunosc și încă îl mai suportă. „Am prieteni peste tot”. Și într-adevăr acum are, căci i-a fost ușor să și-i facă, are și prieteni și o situație ma-

terială corespunzătoare avantajelor pe care le-a oferit la schimb. Un schimb pe care și l-a permis ușor. A acordat terenuri în intravilan și extravilan localităților Vama Veche și 2 Mai cu încălcarea Legii 1/2000 și 10/2001, atât de multe încât și-a făcut numeroși prieteni, dar și numeroși dușmani din rândul localnicilor, din rândul alegătorilor săi fideli și credincioși. Abuzurile repetate față de aceștia i-a determinat să-și stângă rândurile și să se plângă la toate forurile locale, din județ, iar în ultimul timp până la președintele Băsescu.

Teren la toată lumea

Pe plan local toate plângerile s-au izbit de „prieteni noi” ai domnului primar, care, bineînțeles, i-au dat dreptate în toate cazurile. Și cum să nu-i dea dreptate, când primarul le acordase și el acestora terenuri fără nici un drept legal? Un fost procuror șef al Parchetului Mangalia valorează, bineînțeles, mai mult decât un cartier întreg de cetățeni cărora li se încalcă grosolan drepturile de proprietate. La fel stau lucrurile și cu alte categorii de beneficiari ai unor terenuri atribuite ilegal în zona 2 Mai sau Vama Veche: medici, șefi de spitale, magistrați din Constanța sau București, falși revoluționari, cetățeni străini, secretari ai consiliilor locale din primării, avocați diverși funcționari ai altor instituții locale din județ, toți numai oameni de influență pentru orice intervenție care să-l apere la rândul lor pe primar de orice adiere de vânt de libertate sau o eventuală îngădire.

În numărul viitor al revistei noastre vom începe un serial al ilegalităților și abuzurilor primarului Urdea Nicolae, cu exemple concrete ale cercului de prieteni cu care domnia sa își spală rufele în familie, cu terenuri înstrăinate fără aprobările de rigoare, cu construcții executate de prietenii săi fără nici un fel de autorizații, cu concesiuni ilegale cu firme care funcționează pe plajă în condiții de igienă inadmisibile, cu șpăgi și alte avantaje materiale suspecte, cu modul misterios și „avantajos” în care a folosit fondurile de două milioane de euro din programele SAPARD obținute în perioada 2000-2004, dar încă nefinalizate.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

flagrant

Fosta administrație a orașului Corabia a tocat banii PHARE în interes personal

Ion Dimienescu, primarul PSD al orașului Corabia până în iunie 2004, împreună cu un grup restrâns de persoane din anturajul său au „topit”, în interes personal, circa 500.000 euro din fonduri PHARE. Banii erau destinați relansării economice a localității prin modernizarea infrastructurii portului de aici. De această inginerie financiară nu este străin nici Florin Iordache, fost și actual deputat PSD de Olt.

Sudul județului Olt este recunoscut ca una dintre zonele defavorizate ale României. Motiv pentru care Uniunea Europeană a decis să acorde și acestei regiuni sume consistente, în cadrul unor proiecte de relansare economică. Unul dintre acestea a fost proiectul „Consolidarea malului stâng al fluviului Dunărea – Portul Corabia”, pentru a cărui finanțare UE a alocat, în 2002, circa 1,3 milioane de euro.

Licitație românească, pentru bani europeni

Scopul proiectului amintit a fost îmbunătățirea și modernizarea infrastructurii portului Corabia. Pentru realizarea lui, în a doua jumătate a anului 2002, Ministerul Integrării și Consiliul Județean Olt au organizat o licitație. Făcută așa cum au mai fost făcute și alte licitații în perioada de tranziție, aceasta a fost câștigată de firmele grecești Athena SA și Prodeftiki SA.

Rezultatul a fost surprinzător, mai ales pentru că Prodeftiki avea deja, în România, reputația proastă a unei societăți prin care se cheltuie sume enorme din banii publici pentru lucrări executate lamentabil. Anumite persoane cu funcții înalte au avut însă interesul ca tocmai posesorii acestei proaste reputații să primească lucrarea respectivă. Probabil că nu degeaba, reprezentantul grecilor, un anume Spiros, a petrecut multe săptămâni în Corabia, în perioada de dinaintea licitației. Astăzi, în localitate, se vorbește despre numele deputatului Florin Iordache și de cel al prefectului Marin Diaconescu, ca fiind implicați în „aranjarea” acelei licitații. Cert este că, la 2 octombrie 2002, contractul era deja semnat.

UE a plătit „lucrările ascunse” ale primarului

Proiectul lucrării a fost executat de către SC Olt – Proiect SA, principalele lucrări având în vedere consolidarea malului fluviului pe o lungime

de aproximativ 565 de metri și amenajarea Danei nr. 1 a Portului Corabia. Termenul de finalizare a fost fixat în luna iunie 2004. Pentru asigurarea corectitudinii gestionării fondurilor alocate, firma TPF Consulting din București a fost desemnată să efectueze auditul lucrării. Reprezentantul acestei firme, un anume Revencu, ar putea furniza mai multe detalii referitoare la felul în care au fost cheltuiți banii UE. Spunem asta pentru că, din declarațiile unor persoane implicate în derularea proiectului, rezultă că circa 500.000 de euro au fost cheltuiți în cu totul alte scopuri. De suferit a avut lucrarea propriu-zisă, al cărei buget a fost încărcat cu așa-numite „lucrări ascunse”, adică neprevăzute.

Referitor la acestea, ALERTA se limitează, deocamdată, să semnaleze că, în mod suspect, în paralel cu evoluția lucrărilor din proiect, în județul Olt au răsărit și câteva vile ale unor șefi din administrația locală. Astfel, în perioada respectivă, lui Gigel Dimienescu, fiul primarului, i-a „crescut” o vilă în Craiova, în timp ce Florin Roșu, fost primar și vice-primar în Corabia, a devenit proprietarul unei superbe vile ridicată în zona rezidențială, la intersecția străzilor Tudor Vladimirescu și Grivița Roșie.

Casa lui Florin Roșu, fost primar și actual viceprimar în Corabia

Gardul vopsit al corupției oltene

Analiza comparativă dintre costurile efectuate până în luna iunie 2004, când lucrarea trebuia predată, și stadiul ace-

tea, precum și al calității ei, a relevat o serie de deficiențe cu majore consecințe negative.

Astfel, la 4 februarie 2004, Primăria orașului Corabia, beneficiarul investiției, certifica cheltuirea sumei de 840.059

euro pentru execuția a 66,28% din lucrări. Or, suma nu se justifică nici prin stadiul lucrării, nici prin cantitățile și calitatea materialelor folosite. De exemplu, s-au folosit numai 4.229 tone piatră brută cu parametri tehnici prevăzuți de proiectant, față de 36.000 de tone. Diferența a fost completată cu material sub standard mai ieftin, neadecvat pentru aceste tipuri de lucrări. Din această cauză, în iarna 2003-2004, o parte din cheu a fost deteriorată pe o distanță de 50 de metri, ca urmare a creșterii nivelului apelor. Ulterior, lucrarea a fost refăcută, fără ca cineva să impune celor vinovați costurile suplimentare. La fel, lucrările subacvatice nu au fost coordonate și asistate de scafandri autorizați, ceea ce a determinat apariția unor vicii de execuție ascunse.

Astfel, o parte din blocurile de piatră de la pînienii de protecție ai Danei nr. 1 nu au

fost poziționați conform proiectului, ceea ce a creat o serie de riscuri pentru siguranța navigației. Și exemplele pot continua.

Urmarea acestui mod de gestionare a fondurilor PHARE nu a fost doar suplimentarea artificială a bugetului, ci și nefinalizarea la timp a lucrărilor. De abia după alegerile din iunie 2004, actualul primar Ștefan Pârlea a reușit să impulsioneze finalizarea proiectului. Cu chiu, cu vai, antreprenorii greci au reușit să predea lucrarea de abia la mijlocul lunii august. În urma lor au rămas însă un buget umflat artificial și prejudiciul de imagine adus României prin lipsa de credibilitate a autorităților române în fața instituțiilor finanțatoare. Nu în ultimul rând, există riscul ca funcționarea portului Corabia să rămână neautorizată. Și, desigur, au mai rămas și vicleștii „boșilor” locali.

ȘTEFAN TERIȘ

Și în afaceri, ca și în fotbal

Pentru firma Prodeftiki, afacerea de la Corabia nu este nicidecum un accident. Patronii greci ai acestei societăți au mai dovedit și în alte ocazii un apetit deosebit pentru credite europene cât mai consistente, consumate nejustificat pentru lucrări de o calitate execrabilă. Astfel, reabilitarea și modernizarea drumurilor județene din Mehedinți, din Moldova sau, mai recent, din Bistrița-Năsăud au mai adus în buzunarele antreprenorilor greci alte câteva milioane bune de dolari. Statul român a primit în schimb niște drumuri pentru a căror reabilitare reală deja este nevoie de alte sume enorme. Singurii români care au câștigat cu adevărat ceva din aceste inginerii cu bani europeni sunt câțiva funcționari din administrația publică locală care și-au primit „dreptul”, în cel mai pur stil balcanic.

În schimb, grecii de la Prodeftiki au găsit rapid și soluția de spălare a banilor negri scoși din drumurile românești. Astfel, ei au „investit” în niște obscure echipe de fotbal din Bacău și din Bistrița, adică exact de acolo de unde au „muls” profitul ca „drumari”. Menționăm că firma Prodeftiki a manifestat și în Grecia același „talent” pentru fotbal și pentru faliment. Actualul antrenor al echipei Steaua, Oleg Protasov, și-a încheiat cariera de jucător la Prodeftiki Pireu, echipă care, actualmente, a decăzut într-o ligă inferioară.

În numărul viitor vom reveni cu detalii din culisele afacerilor derulate de Prodeftiki în România. Este vorba de afaceri din care profitul a fost obținut cu ajutorul unor influente personaje autohtone, în detrimentul interesului național.

Deșteaptă-te, române!

Stai și te minunezi de ce se poate întâmpla într-o țară care și-a pierdut busola. De 16 ani ne aflăm într-o așa-zisă tranziție. Tranziție spre ce? Spre dezastru, pentru că tot ce se întâmplă la noi nu este tranziție spre ceva benefic. Din 1990 asistăm neputincioși la distrugerea țării. La început mai timid, apoi din ce în ce mai galopant. Nimic nu este în regulă, totul se duce de răpă. Oamenii, din săraci au devenit și mai săraci. Bolnavii devin tot mai bolnavi. Pensionarii, după o viață de muncă au ajuns să caute în gunoaie pentru a supraviețui. Unii bolnavi stau la cozi interminabile pentru a prinde un amărât de medicament compensat, care să le mai aline suferința. În loc de medicamente apare în ușă o doamnă în alb și pe un ton tendențios anunță că nu mai sunt medicamente compensate, punct. Bine că-și păstrează halatul alb când face astfel de anunțuri și nu o vedem în halat negru, că atunci ar pricepe tot românul ce-l așteaptă. Așa, mai există o speranță.

„Investitorii strategici“

Întreprinderile au fost falimentate voit și vândute (date pe nimic) clientelei politice sau străinilor pentru un ciubuc, acolo, față de valoarea lor, de cei aflați la guvernare. Adică aceiași. Vorba țaranului român din perioada interbelică.

După alegeri un țaran l-a întrebat pe altul mai răsărit ca el:

– Bade, cine veni bre la putere?

– Ai noștri.

– Păi și cine pleacă?

– Ai noștri.

– Cum vine aia că nu pricep, neam?

– Păi, pleacă ai noștri, vin ai noștri, noi rămânem tot ca proștii.

Avea dreptate țaranul, că se cam potrivește și azi zicala. Ce n-au terminat unii de distrus au completat cei care au venit. Într-un cuvânt, s-a furat la greu. Tot ce s-a putut fura. Când n-au mai existat marfă și alte bunuri de furat, s-a tăiat fabrica bucată cu bucată să s-a vândut la fier vechi. (sâc!)

Pe de altă parte, au descălecat „investitorii strategici“ în România. De acum „traianeneacă“. Să vezi ce ridicăăștia economia națională, de ți se face părul măciucă.

Străini cu afaceri de 50 de dolari

Păi a venit mai întâi Ibrahim cu 50 de dolari SUA în buzunar, bani grei („de la nașu’ să trăiască!“)

– Ibrahim, unde vrei să investești?

– Eu aș vrea să investesc în brutării, să fac pâine pentru români. Nu că m-aș pricepe, dar ei românii se descurcă mai greu cu obținerea avizelor, autorizațiilor de la autorități. Eu sunt mai vioi (și arăta smeche-rește spre buzunar).

– Cum vrei să faci afaceri cu 50 de dolari?

– Mai iau de la bancă. Dau jumătate celui care-mi aprobă, dau ceva la cei cu avizele și autorizațiile și restul îl investesc.

– Bravo, Ibrahim, ești meseriaș, treci aci la investitori strategici (să nu te amesteci cu prostimea). Pst! Mucles, de acum nu se mai ia nimeni de tine. Ținem legătura.

Veni și Hassan cu 500 de dolari în jepi. Ptiu, drace! Păi asta e magnat mare, cheamă-l repede să nu se răzgândească.

– Tu în ce investești Hassan?

– Eu? Lasă-mă să mă gândesc, mă, că e greu la voi, imbozite multe, hoți mulți și eu nu știu de unde să încep cu furatul, mă, grea alegere.

– Da pentru că sunteți amărâți, mă, o să vă ajut eu, mă. O să cumbăr un ICRAL două, o mesagerie, fac vreo 70-80 de firme, distribui ziarele voastre, mă, înțelegi? Adică sunteți la mâna mea, vă scot din necaz (dar vă bag în belea).

– Să nu mă întrebați cum fac eu toate astea cu 500 de dolari, că nu vă sbun, mă, e secret comercial. Da’ știți și voi cum fac. Bravo, ați ghicit! Împrumuturi de la bănci românești, mă. Aștia, dacă nu rulează banii dau faliment, așa că-i ajut eu, mă, și pe ei.

Și uite așa ne mai pricopsirăm cu un investitor strategic.

Țara nimănui

În sfârșit vine altul. Este ceh. Investitor serios. Se numește Francisek Priplata. Merge așa, cam a fereală. Parcă este suț din buzunare. Dar nu este. Omul este specialist în țevi. Vrea să investească într-o întreprindere românească (aiurea, a auzit că aici merge hoția ca unsă.)

A preluat o întreprindere românească solidă, recunoscută pe plan extern, pentru calitatea produselor. Înainte de preluare, „maeștrii în hocus-pocus“ i-au redus valoarea ca să fie, chipurile, salvată de întreprinzător.

Întrebă unul: De ce a venit asta aici, dacă are bani mai mulți decât Ibrahim și Hassan la un loc? Păi, n-a venit să fure? Ce e prost? Cine vine în România așa, în excursie, când e rost de îmbogățire rapidă și fără dureri de cap?

Stai, dom’le, să-ți spun, asta e om serios, nu fură. Omoară.

– Ce face?

– Omoară.

Și nemernicul chiar a făcut-o. L-a ucis pe liderul de sindicat Virgil Săhleanu. Omul a pus piciorul în prag la nelegiuirile tâlharului. Și a fost omorât. Pur și simplu. Dar criminalul e bine, sănătos, în Cehia, unde dă interviuri pe marginea isprăvii făcută în România. Că el nu e vinovat, că vinovat ar fi mortul că l-a enervat.

Dar ce spuneam eu, că e bine sănătos, nici chiar așa, îl mai supără din când în când genunchiul drept. Un reumatism din perioada când lucra în România la țevi. Boală profesională, ar trebui ca statul român să-i dea o pensie bietului om. Știți, curent mare cu țevile acestea.

Omul, după ce a terminat treaba aici, a plecat în țara natală. În Cehia. Cum a plecat? Simplu. Ca la noi, la români, deși împotriva lui se pronunțase o condamnare de 8 ani închisoare, pentru instigare la omor. (Subțire rău, pentru o crimă cu premeditare.) El este autorul moral – instigatorul – cel mai periculos, de altfel.

Dar, lasă, că instanța de judecată l-a condamnat pe un nefericit român la 25 de ani închisoare pentru viol și uciderea victimei. Omul fiind total nevinovat, așa cum avea să recunoască justiția, punându-l în libertate după ce acesta a ispășit 8 ani de temniță grea. Făcând o medie iese bine per

ansamblu nu? Revenind la criminalul ceh, cel adevărat, nu ca românul nostru (acesta a fost doar „victimă colaterală“, așa că trebuia „rezolvată“ crima aceea repede, de ochii lumii). Oamenii se întrebă cum a fost posibil să părăsească țara un condamnat pentru omor. Simplu. Așa cum au părăsit țara și Maria Vlas și Bucurenciu și Fane Spoitu și, și, și. În timp ce justiția scria caligrafic și mai lent mandatul de executare a pedepsei, poliția tocmai avea șapca pe ochi și asta cu țevile, pardon, cu crima, adică. Priplata a profitat de „unica“ neatenție și a părăsit România (sâc!). „Prietenii știu de ce“.

Deșteaptă-te, române, o dată, că nu te-oi hrăni numai cu somnifere! Vezi cum procedea-ză occidentalii cu avutul lor, cu cetățenii lor, cu țara lor. Fă și tu la fel. Dacă o ținem tot în ritmul acesta vom ajunge în pusta asiatică, nu în Europa!

Ei și ce? Cui îi pasă?

IOAN CRĂTU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Cine e instalatorul?

Noul val de admiteri la facultate m-a făcut să mă întreb încă o dată, ușor panicată, văzând atâta puzderie de viitori studenți (căci vor fi studenți pe undeva, asta fără îndoială), care, normal, vor vrea să lucreze în viitoarele birouri, bănci, firme etc., dacă mai rămâne vreunul pentru meseriile așa-zis non-intelectuale. Bine, am înțeles cine vor fi economiștii, PR-iștii, publicitarii, „experții” în comunicare, psihologii și mai ales avocații de mâine. Dar n-am înțeles cine vor fi instalatorii, mecanicii, brutarii, frizerii, zugravii de mâine.

Adică în douăzeci de ani, dacă mi se sparge țeava, ce fac? (Adică în afară de faptul că mă duc la psiholog să-mi repare trauma psihică produsă de frustrarea produsă la rândul ei de inundație și apoi dau fuga la avocat să mă ajute să dau în judecată pe cei care au pus țeava respectivă, după care apelez la un expert în comunicare să dea un comunicat de presă prin care să anunț lumea de importantul eveniment.) Probabil că până atunci vom apela și noi la mână

de lucru din afară. Chem instalatorul din Sudan, de pildă. Ori-cum, cred că vine mai repede.

Îmi place să văd oameni dornici de cunoaștere, doar că nu-i prea văd. Majoritatea aspiranților la statutul de student, statut care, după cum vor vedea, nu le va fi suficient pentru deschiderea nici unei uși, nici măcar cea din dos (căci la noi, mai nou, dacă n-ai MBA-ul, nu există), sunt dornici de altceva. Asta nu e rău. Problema e că nici ei nu știu de ce anume sunt dornici, căci, dacă ar ști, nu s-ar mai povesti.

Nu i-aș descuraja însă. Le-aș spune să-și satisfacă dorința de cunoaștere. Să încerce. Să studieze. Să-și lumineze tinerele căpșoare. Dar dacă nu le place, dacă văd că lumina nu mai vine, ba, dimpotrivă, bezna pare să fie mai neagră ca niciodată, să nu le fie teamă să încerce altceva. Puține lucruri sunt ireversibile. Alegerea meseriei categoric nu se numără printre acestea. Poate peste douăzeci de ani, instalatorul va fi un fost student la drept. Foarte bine, numai să fie.

TĂTUCA STATUL SAU MĂMUCĂ PARTICULARĂ?

Vin examenele la facultăți! Nenorocire, nervi întinși, lacrimi, zâmbete... Peste tot, dar mult mai mult la facultățile de stat. Când au apărut facultățile particulare, erau considerate un fel de rude mai de la Caracal ale verișoarelor lor cu ștaif, de stat, din București. Timpul a trecut și situația s-a echilibrat. Printre facultățile particulare au rămas câteva care și-au câștigat un renume. Îi vom întreba pe tinerii noștri ce cred: învățământul universitar ar trebui să rămână sub tutela statului sau va deveni exclusiv particular? Cum e mai bine? De ce?

Ioana A. (23 ani, studentă). Normal că ar fi mai bine ca învățământul universitar să se plătească, pentru că numai așa vom reuși să facem ceva de calitate. Asta va obliga facultățile, mai ales datorită concurenței, să devină competitive. Dar cred că e încă prea devreme să vorbim despre un învățământ exclusiv privat.

Nicușor B. (25 ani, economist). Nu prea am nici o părere. Eu unul am făcut o facultate de stat, nu m-am prea ales cu mare lucru, dar la fel pot spune și despre, să zicem, colegii mei de serviciu care au făcut facultăți particulare. Cred că e bine să rămână amândouă și să-și facă o concurență serioasă. Dar problema e de fond, a întregului sistem. Până la urmă, cei care predau în învățământul privat sunt aceiași oameni care predau și în învățământul de stat.

Oana S. (21 ani, studentă). Eu nici n-am încercat să dau la stat, pentru că în primul rând nu mă interesează să trec prin toată isteria aia a admiterii, după care îți trebuie ceva timp ca să redevii întreg la cap, și în al doilea rând nu cred că e mai bun. Și nu cred că statul are

obligția să ne plătească nouă studii superioare. Cred că noi, dacă vrem, avem obligația să ni le plătim. A, dacă suntem foarte buni și luăm burse, e cu totul altceva...

Florin M. (24 ani, vânzător). Nu știu. E o mare presiune în zilele noastre să faci o facultate, nu contează care. Încă există ideea că statul e cel mai bun. Eu nu cunosc, pentru că n-am făcut nici o facultate, nici de stat, nici particulară și totuși mă descurc bine. Dar vă pot spune că peste tot e aceeași regulă: dai un ban și stai în frunte. Așa că sunt pentru particulare.

Maria G. (23 ani, studentă). Eu sunt la stat, dar oricum mai vreau să fac o postuniversitară, ceva, un master, la o universitate particulară. Sunt de părere că pentru asta trebuie să plătesc, normal. Asta dacă nu prind o bursă afară. Cred că deja oamenii s-au lămurit că există facultăți particulare care au rezistat și au rezistat pentru un motiv: sunt relativ bune. Relativ, căci nici una nu e perfectă. În nici un caz statul nu are de ce să acopere educația tuturor, că nu mai suntem pe vremuri... Nu e nici eficient, nici normal.

Pagină realizată de IULIA GORZO

